

Ljubodrag Simonović
E-mail:comrade@orion.rs

INTEGRACIJA LJUDI U KAPITALIZAM

Kapitalizam kao totalitarni poredak destrukcije stvorio je odgovarajuća sredstva i metode za uništavanje kritičke i vizionarske svesti i takve oblike posredovanja između čoveka i sveta koji uništavaju mogućnost da čovek ukine kapitalizam i stvori novi svet. Nekada su sveštenici bili ti koji su kontrolisali svest ljudi. Danas su to TV voditelji i drugi kapitalistički manipulatori, ujedinjeni u *show-businessu*, koji polaze od rezultata moderne nauke i tehnike i na njima zasnovanim mitovima, kao i od instrumentalizovane mistike koja proizvodi kvazi-religioznu svest. Umesto da je um usmeren na razobličenje destruktivnih procesa koji dovode u pitanje opstanak života na Zemlji i na stvaranje vizije novog sveta, on je usmeren na proizvodnje spektakularnih opsena sa kojom se uništava kritički odnos prema kapitalizmu i vizionarska svest. Otuda takvu popularnost stiču razni „Koka-kola“ mistifikatori i intelektualni hohštapleri sa svojim pričama o tajanstvenim „vladarima sveta“, „vanzemaljcima“, „mističnim silama“, „paralelnim svetovima“... Mistifikatorska veština zamenjuje istorijske analize, a mistika vizionarsku maštu. Savremene tehnokratski zasnovane „bajke“ su jedan od načina na koji kapitalizam degeneriše um i stvara masovni idiotizam. Kako je postojeći svet sve manje ljudski svet i kako je čovek sve usamljeniji i time sve manje u stanju da promeni svoj život, narasta potreba za bekstvom u iluzorne svetove. Iluzije su postale najtraženijih roba na tržištu „potrošačkog društva“ i na toj osnovi došlo je do hiperprodukcije iluzornih svetova. *Proizvodnja iluzija postala je jedan od najvažnijih načina na koji se kapitalisti obračunavaju s humanističkom vizionarskom svešću i nastojanjem potlačenih da se organizuju i bore protiv kapitalizma.* Manipulacija se više ne nalazi u ideološkoj, već u psihološkoj sferi. Nema više priče o „svetloj budućnosti“ i „američkom snu“. Bekstvo iz sve crnje realnosti postala je opsesija „prosečnog“ (malo)građanina „demokratskog sveta“.

Uništavanje uma i istorijske samosvesti potlačenih pretstavlja sponu koja povezuje savremenu industriju zabave i nacističku propagandnu mašineriju. Evo koja je uputstva dao Adolf Hitler (1942.) nacističkim glavešinama da bi im „pomogao“ da uspostave efikasnu vlast nad „pokorenim narodima“: „Otuda ne treba dozvoliti da se pojavi neki učitelj koji će se najednom založiti da se uvede obavezno školovanje za pokorene narode. Znanje Rusa, Ukrajinaca, Kirgiza i drugih da čitaju i pišu može samo da nam škodi. Ono bi omogućilo onima sa bistrom pameću da steknu određena znanja o istoriji i time da dođu do političkih ideja, koje

bi se na neki način opet mogle usmeriti protiv nas. - *Mnogo je bolje da se u svakom selu postavi radio razglas, da bi se ljudima na ovaj način saopštile novosti i ponudili zabavni sadržaji, nego ih osposobiti da steknu sopstvena politička, naučna i druga znanja. Ne sme se isto tako desiti, da se pokorenim narodima u radio emisijama govori o njihovoj istoriji, već im se pre putem radio stanica mora prenositi muzika, i to što više muzike.* Jer, zabavna muzika unapređuje radni elan. A ako ljudi baš hoće da igraju, to bi na osnovu naših saznanja i sistemskog pristupa u celini moglo da se pozdravi.“ **(22)** Hitlerova uputstva za manipulaciju svešću „nižih rasa“ pretstavljaju, zapravo, osnov savremene strategije vladanja kapitalista kako nad radničkom klasom u najrazvijenijim kapitalističkim zemljama, tako i nad narodima koji se nalaze na „periferiji kapitalizma“ i koje je Zapad osudio na istrebljenje.

Davanje marginalnom spektakularne dimenzije, na čemu se zasniva kako reklamna industrija, tako i čitava ideološka sfera kapitalizma, jedan je od najvažnijih načina na koji se uništavaju kriterijumi po kojima se određuje kvalitet. Radi se, zapravo, o uništavanju mogućnosti da se uvidi prava priroda vladajućeg poretka i, istovremeno, da se uvide realne mogućnosti za stvaranje humanog sveta. Bez mogućnosti prepoznavanja kvaliteta istinska vizionarska svest nije moguća. Kada sve postaje „fantastično“, „genijalno“, „neverovatno“ - onda ono što je istinski vredno nestaje u blatu trivijalnog. „Rasprava“ koja se u javnosti vodi povodom sportskih događaja tipičan je primer marginalizovanja bitnog, depolitizovanja ljudi, stvaranja lažne društvenosti i masovnog idiotizma. Vladajući mediji nastoje da sa sve agresivnijim i primitivnijim zabavnim programima ubiju interesovanje ljudi za istinu i da odvoje misao čoveka od realnog sveta koji stvara kapitalizam: uništenje prirode, masovna smrt od gladi, žeđi i bolesti, bacanje hrane, kriminalizovanje društva, stvaranje policijske države, sve veća mogućnost upotrebe nuklearnog oružja, monstruozi tehnički projekti koji treba da omoguće izazivanje zemljotresa i pogubnih klimatskih promena, masovno ubijanje dece radi „dobijanja“ organa, bacanje nuklearnog otpada u okeane, havarije na nuklearnim elektranama, bela kuga, sve masovnija nepismenost, uništenje nacionalnih kultura i istorijske samosvesti... U „krivim ogledalima“ kapitalističke ideologije i u svetlu spektakularnih reklama „potrošačkog društva“ sve ono što je bitno biva izvitopereno i marginalizovano, da bi ono što je sporedno dobilo sudbinsku i spektakularnu dimenziju. Reklamne poruke, poput „Koka-kola je ono pravo!“, sa kojima TV i radio stanice neprestano bombarduju ljude, uništavaju sposobnost čoveku da uoči i shvati bitno. Savremeni spektakl ne zasniva se na stvaranju klasičnih iluzija putem mentalne manipulacije, koja se svodi na „zavođenje“ čoveka korišćenjem njegovih predubedenja, strahova i želja, već na stvaranju spektakularnih opsena koje su lišene sadržaja i koje se svodi na agresivno nadraživanje čula tehničkim sredstvima. Umesto melodije, čuje se zaglušujuća buka; umesto vizuelne predstave, pojavljuje se zaslepljujuća svetlost... Nema emocija, nema mašte, nema uma... Izazivanje opsena nema samo eskejpistički karakter, već

uništava čula, kao i potrebu i mogućnost maštanja o humanom svetu. Opsena nije samo spektakularni oblik u kome se pojavljuje destruktivno kapitalističko ništavilo, već i tehničko sredstvo za uništavanje ljudskosti.

Sam na kapitalistički način degenerisani život postao je sredstvo za uvlačenje ljudi u vrednosnu i egzistencijalnu orbitu kapitalizma. „Potrošačko društvo“ neposredno deluje na političku sferu. Za Marksa neradno vreme radnika rezultat je njihove borbe protiv kapitalističke eksploatacije i kao takvo je mogućnost za njihovo klasno osveščivanje i organizovanu političku borbu. U „potrošačkom društvu“ neradno vreme postalo je konzumersko vreme i kao takvo sredstvo za uvlačenje radnika u duhovnu i egzistencijalnu orbitu kapitalizma. Putem „potrošačkog društva“ kapitalisti su stvorili novo tržište i time prostor za razvoj kapitalizma i (privremeno) kupili „socijalni mir“. Istovremeno, oni guraju ljude u dužničko ropstvo i na taj način ih integrišu u vladajući poredak. Kapitalizam je degenerisao klasnu svest radništva stvaranjem potrošačkog mentaliteta. Potreba za slobodom postala je potreba za kupovanjem i uništavanjem. Radnici su postali „potrošači“ koji svojim radnim i konzumerskim aktivizmom doprinose razvoju kapitalizma. *Oni ne proizvode samo „svoje okove“ (Marks), već proizvode uništenje života i svoju propast kao bioloških i ljudskih bića.* Istovremeno, sve dublja egzistencijalna kriza dovela je do toga da je proleterska omladina u razvijenim kapitalističkim državama postala, u vidu vojnika-najamnika, oruđe najmoćnijih kapitalističkih koncerna za uništavanje „nepokornih“ naroda i za uspostavljanje (američkog) „novog svetskog poretka“.

Što se tiče „socijalne države“, zvanična ideologija tvrdi da je ona rezultat „kompromisa“ između buržoazije i radničke klase. Uistinu, „socijalna država“ jedan je od oblika u kome je uspostavljena klasna dominacija buržoazije nad radnicima. Ona nema humanističko utemeljenje, već je politički odgovor buržoazije na sve dublju krizu kapitalizma i menjalačke (revolucionarne) potencijale radničkog pokreta u najrazvijenijim kapitalističkim državama Zapada. Njen smisao je uspostavljanje „podnošljive eksploatacije“ radnika od strane kapitalista, što znači ublažavanje njihove egzistencijalne ugroženosti sa čim treba predupređiti klasnu borbu radnika i omogućiti stabilan razvoj kapitalizma. U suštini, „socijalna država“ je legalni oblik pljačke radnika koji, putem poreskog sistema koji je nametnut od strane kapitalističke države, sami finansiraju „socijalna davanja“ koja treba da im omoguće da prežive egzistencijalnu krizu koju stvara kapitalizam – i da se ne bune. Istovremeno, „socijalna država“ je sredstvo za uništenje klasne svesti radnika i za njihovo uvlačenje, putem razvoja potrošačkog mentaliteta, u vrednosni horizont „srednje klase“ koja je jedan od nosećih stubova kapitalizma. U konačnom, „socijalna država“ omogućava opstanak kapitalizma i na taj način doprinosi uništavanju života na planeti.

Kriminalizovanje radničke populacije jedan je od najefikasnijih načina na koji potlačeni bivaju uvučeni u duhovnu i egzistencijalnu orbitu kapitalizma. Radi se o najgorem obliku degenerisanja ljudi i društva koji u potpunosti odgovara vladajućem duhu kapitalizma. Kriminalizovanjem potlačenih društvo se pretvara u kapitalistički zverinjak. Borba radničke klase za pravedno društvo pretvara se u borbu atomizovanih građana za opstanak. Ono sa čim se kapitalistička društva, koja su u sve dubljoj krizi, sučeljavaju je sve realnija mogućnost da bande kriminalaca preuzmu vlast i uspostave diktaturu. U tome će, naravno, imati podršku kapitalista i građanske klase ukoliko se time sprečavaju radikalne društvene promene i omogućava dalji opstanak kapitalizma. Ne treba smetnuti s uma da su fašiste u Italiji i Nemačkoj, u vreme ekonomske krize kapitalizma nakon Prvog svetskog rata, finansirali i doveli na vlast aristokratija i kapitalisti da bi se obračunali s radničkim pokretom. *Uništavajući društvene institucije kapitalizam stvara uslove da bande kriminalaca postanu jedina realna društvena snaga koja može da se obračuna s radnicima i spreči propast kapitalizma.* Uostalom, sprega mafije i vladajućih kapitalističkih grupa već decenijama predstavlja osnov obezbeđivanja vlasti u najrazvijenijim kapitalističkim državama. Uništavanje emancipatorskog nasleđa građanskog društva, sve dublja ekološka i ekonomska kriza, sve veća nezaposlenost, obezvređivanje demokratskih institucija, mafijaško organizovanje kapitalista i političara, sve veće socijalne razlike, opšte kriminalizovanje društva, religiozni fanatizam, bujanje fašizma... - sve to stvara pretpostavke da se sve dublja kriza kapitalizma pretvori u opšti haos iz koga može da proistekne novi fašistički varvarizam. Opšti haos je, zapravo, „odgovor“ kapitalizma na egzistencijalnu krizu koju stvara i na postojanje objektivnih mogućnosti za stvaranja novog sveta.

„Mondijalizam“ predstavlja najvažniji politički oblik u kome se pojavljuje savremeni imperijalizam. Stvara se mondijalističko građanstvo koje je lišeno nacionalnog identiteta i samim tim kulturne i slobodarske samosvesti. Ideologija mondijalizma nema „nacionalni“ karakter, već se zasniva na uništavanju nacija i na stvaranju mondijalističkih institucija koje su sredstvo najmoćnijih kapitalističkih korporacija za ovladavanje svetom. Radi se, zapravo, o savremenom imperijalizmu koji je utemeljen u američkom „novom svetskom poretku“ i pojavljuje se u obliku destruktivnog kapitalističkog totalitarizma čiji je cilj uništenje čitavih naroda i „prekobrojnog“ proletarijata. U tom kontekstu, „mondijalizam“ je sredstvo za uništenje proleterskog internacionalizma i svetskog antikolonijalnog pokreta koji se zasniva na internacionalnom kosmopolitizmu. Čovek više ne sme da ima odgovornost za opstanak svog naroda, niti sme da sagledava zemlju u kojoj živi kao istorijski i životni prostor. Radi se o stvaranju „mondijalističkog čoveka“ koji odgovara prirodi savremenog kapitalizma. On je lišen slobodarske i vizionarske svesti, pogotovu odgovornosti za uništavanje sveta. *Osnovni zadatak „mondijalista“ je da očiste svet od slobodarske istorije i nacionalnih kultura i pretvore ga u kapitalistički koncentracioni logor.* Svuda u svetu formira se mondijalistička klasa koja je spremna da upotrebi sredstva za masovno uništenje ljudi da bi odbranila svoj potrošački način

života i privilegovani društveni položaj. Kako kapitalizam sve dramatičnije smanjuje životni prostor čovečanstva, to su glasnjiji povici iz najrazvijenijih kapitalističkih zemalja Zapada da treba nemilosrdno istrebiti milijarde „prekobrojnih“ i tako „sprečiti propast čovečanstva“. Sve veća militantnost „mondijalista“ uslovljena je sve većom bespoštednošću s kojom kapitalizam uništava život na planeti. Cinizam sa kojim se „mondijalisti“ odnose prema „tradicionalnom čovečanstvu“ i prema patnji i stradanju potlačenih širom planete ukazuje na to, da se radi o na kapitalistički način degenerisanim ljudima. Kapitalizam proizvodi potop i gradi novu „Nojevu barku“ u koju će se ukrcati „odabrani“: kapitalisti, političari, naučnici-monstrumi, pripadnici tajnih službi, vrhovi vojske i policije, sveštenici, kraljevi podzemlja i njihove prostitutke, zvezde šou-biznisa... i određen broj „običnih ljudi“ koji će da rade „prljave poslove“ i da služe „elitu“.

Što se tiče „masonskih loža“, kapitalistička demokratija podrazumeva dva oblika političkog organizovanja i delovanja. Jedan, koji se pojavljuje u vidu javne političke sfere (političke institucije, partije, mediji, izbori...), i drugi koji se pojavljuje u vidu neformalnih kapitalističkih grupa koje deluju iz senke. One su jedinstvene kada je reč o odbrani kapitalizma, a sukobljene kada se radi o ostvarivanju sopstvenih interesa. „Masonske lože“ spadaju u političke grupe koje deluju iza paravana javne političke sfere. One se zasnivaju na klasnom poretku i na vladajućem duhu monopolističkog kapitalizma, što znači na poretku koji omogućava da relativno mala grupa ljudi bude vlasnik nad sredstvima za proizvodnju i kapitalom i da na osnovu toga vlada društvom. *Nisu bankari gospodari sveta, već su robovi kapitalizma.* Bez kapitalističkog sistema reprodukcije, „njihov“ novac nema nikakvu vrednost. Priča o „svemoćnim masonskim ložama“ je način da se misteriozna iluzorna moć proglasi za vladajuću moć i na taj način pažnja ljudi skrene od prave ovozemaljske moći, a to znači od kapitalizma i najmoćnijih kapitalističkih grupacija. Te grupacije su moguće zato što je kapitalizam klasno društvo u kome je ekonomska, vojna i politička moć otuđena od građana i koncentrisana u rukama kapitalističkih oligarhija. Njihova moć ne proističe iz njihovog rasnog ili nacionalnog porekla, niti iz mističnih ovozemaljskih ili nadzemaljskih izvora, već pre svega iz ekspanzivne ekonomske snage kapitalizma koji ima totalitarni i destruktivni karakter. Bespoštedni ekonomski rat između najmoćnijih kapitalističkih korporacija, koji se zasniva na vladajućem principu monopolističkog kapitalizma „Velika riba proždire manju ribu!“, uslovljava koncentraciju sve veće finansijske, vojne, naučne, tehničke, političke i medijske moći u rukama sve manjeg broja kapitalista i do stvaranje mega-monopola koji nastoje da ovladaju svetom. Tzv. „međunarodne organizacije“ samo su produžena ruka vladajućih svetskih centara moći koje određuju njihovu politiku proporcionalno svojoj ekonomskoj, vojnoj i političkoj moći. Politička, ekonomska i vojna praksa kapitalističkih monopola zasniva se na sve dubljoj egzistencijalnoj krizi kapitalizma koju ne mogu da spreče. Svi se oni nalaze na ivici grotla vulkana iz čije dubine dopire sve jači tutanj. Svi oni pričaju isto i njihove akcije svode se na

isto: kako obezbediti sopstveni opstanak rukovodeći se egzistencijalnom logikom monopolističkog kapitalizma „Uništi konkurenciju!“. Teror nad sopstvenim građanima izraz je njihove nemoći da spreče razbuktavanje krize kapitalizma i straha da će ljudi da se dignu i unište kapitalizam. Oni „stvaraju budućnost“ na taj način što pokušavaju da iskoriste posledice koje stvara kapitalizam da spreče njegov kolaps. *Kapitalisti mogu da unište svet, ali ne mogu da spreče propast kapitalizma.*

„Teorije zavere“ su jedan od načina na koji kapitalizam biva lišen odgovornosti za propadanje sveta. Njihov najvažniji zadatak je da odvuku kritički um na stranputicu. Na taj način prikriva se da je kapitalizam klasno društvo i da je kapitalistička klasa, a ne neke mistične grupe, ta koja stvara sve dublju egzistencijalnu krizu. Isto tako, prikriva se da je kapitalizam u svojoj biti destruktivni poredak, što znači da pitanje uništenja života na planeti nije stvar samovolje pojedinaca i grupa, već neminovna posledica razvoja kapitalizma. Istovremeno, „teorije zavere“ obezvređuje emancipatorsku borbu i emancipatorske potencijale građanstva, kao i potlačenih radnih slojeva i kolonijalizovanih naroda. Obespravljani se pojavljuju kao slepo oruđe za ostvarivanje ekonomskih i političkih interesa kapitalističkih grupa. Iz toga proističe da nije moguć autentični slobodarski pokret obespravljenih, kao ni stvaranje sveta slobodnih ljudi. Radi se o fatalističkoj logici sa kojom se ukidaju emancipatorski potencijali istorijskog razvoja društva i u tom kontekstu slobodarska praksa i stvaralački potencijali potlačenih, što znači mogućnost stvaranja budućnosti. U uslovima kada je kapitalizam doveo čovečanstvo na korak od uništenja, takva ideologija nema samo anti-slobodarski, već i anti-egzistencijalni karakter. Hipokrizija predstavnika „teorije zavere“ najbolje se vidi na primeru Međunarodnog olimpijskog komiteta i „međunarodnog“ sporta. Njima ne pada na pamet da dovedu u pitanje legitimnost Međunarodnog olimpijskog komiteta koji je prva „nacionalna“ organizacija koja ima globalni karakter, a olimpizam prva mondijalistička religija. To je zato što je olimpizam otelotvorenje principa na kojima se zasniva kapitalizam (*bellum omnium contra omnes* i *citius, altius, fortius*) i što su olimpijske igre spektakularna služba bogovima koji vladaju svetom. Dosledno se držeći „teorije zavere“, po kojoj se sve što se dešava u svetu zasniva na (samo)volji „vladara iz senke“, onda su i kritičari „teorije zavere“ samo oruđe svetske oligarhije za ovladavanje čovečanstvom.

„Nevladine organizacije“ pretstavljaju oblik legalnog delovanja političkih grupa koje rade za najmoćnije svetske kapitalističke koncerne i kao takve su pipci mondijalističke hobotnice. Uprkos tome što okupljaju neznatan broj ljudi, one dobijaju daleko veći prostor u javnim medijima, koji su u rukama kapitalističkih klanova, nego milioni radnih ljudi. „Nevladine organizacije“ služe zato da se stvori na kapitalistički način degenerisana „javnost“ koja će biti reklamni prostor najreakcionarnijih političkih snaga Zapada. Njihova „javna reč“ svodi se na javne nastupe plaćenika koji propagiraju interese svojih „sponzora“. Putem

„nevladinih organizacija“ kapitalističke grupacije sa Zapada nastoje da privatizuju javnu sferu i spreče da se u javnosti pojavi ona kritička misao, koja ukazuje na ekocidnu i fašizoidnu prirodu „novog svetskog poretka“ i koja stvara viziju humanog sveta koja može da postane integrativna spona potlačenih u borbi protiv savremenog imperijalizma. U tom kontekstu, one imaju zadatak da se obračunaju s nacionalnom samosvešću (što znači s kulturnim, istorijskim i slobodarskim bićem čoveka), s državnim (građanskim) suverenitetom koji se zasniva na emancipatorskom nasleđu modernog društva, i s klasnom samosvešću radnika koja se zasniva na ideji kolektivne (društvene) svojine i socijalne pravde. U krajnjem, „nevladine organizacije“ treba da stvore takvu političku „atmosfera“ u javnosti koja će omogućiti da zemlja u kojoj deluju postane kolonija i vojni poligon Zapada, a građani „Koka-kola“ roblje.

Kapitalizam uništava čoveka kao duhovno biće. Religija je sve manje duhovna potreba, a sve više bekstvo iz kapitalističkog ništavila i izraz straha od nestanka. U savremenom kapitalizmu pozivanje na „boga“ je, zapravo, jedan od načina na koji malograđanin lišava sebe odgovornosti za uništavanje sveta. Religija je nekada služila kao sredstvo za razvoj kapitalizma (protestantizam), da bi postala oruđe za obračun s duhovnošću i životom. Uprkos tome što kapitalizam uništava duhovnost, crkve čine sve da se on sačuva. One preživljavaju tako, što odbacuju humanističko nasleđe religije, koja pruža mogućnost za uspostavljanje kritičkog odnosa prema kapitalizmu i za duhovnu integraciju čovečanstva, i postaju deo mehanizma kapitalističke reprodukcije i kao takve laičke institucije koje koriste religiju da obogotvore privatnu svojinu i klasni poredak. Vladajuće religije nisu samo sredstvo za obračun s emancipatorskim nasleđem građanskog društva, već i s verom da je moguće sačuvati život na Zemlji. Tvrđnja da je čovek „samo gost na Zemlji“, ideja „sudnjeg dana“, shvatanje da je život na Zemlji „bezvredan“ i da „pravi život“ počinje na nebu - ukazuje na to da su tzv. „velike religije“ komplementarne kapitalizmu kao poretku destrukcije. Ideja iluzornog „nebeskog sveta“ („raj“) postaje ne samo sredstvo za obezvređivanje borbe za pravedni svet, već i sredstvo za obezvređivanje života i za bekstvo od odgovornosti za uništavanje sveta. Apokaliptički fatalizam proizvodi defetizam. Od sredstva za uništavanje slobodarskog dostojanstva čoveka, religija je postala oruđe za uništavanje volje za životom. Uprkos svemu, religija se ne može poistovetiti sa crkvenim dogmama i crkvenim delovanjem. Iako je crkvena religija postala anti-egzistencijalna misao, sve veći broj religioznih ljudi, koji su svesni pogubnosti kapitalističkog „progres“, pokušava da afirmiše shvatanje da je „svet božje delo“ i da čovek mora da se bori da ga sačuva. U krajnjem, ljudi se ne dele na teiste i ateiste, već na one koji se bore za kapitalizam i one koji se bore protiv kapitalizma a za očuvanje života na zemlji i za stvaranje humanog sveta.

Kada je reč o islamu, ono što od njega stvara „agresivnu“ i „militantnu“ religiju je isto ono što od hrišćanstva stvara agresivnu i militantnu religiju. Islam je ideologija klasnog

društva i sredstvo za obogotvorenje privatne svojine i kao takva oruđe plutokratskih klanova za odbranu vladajućeg poretka. Agresivnost prema „spolja“ uvek je bilo sredstvo za unutrašnju integraciju i obračun s onima koji se bore za društvenu pravdu. Istovremeno, bespoštedna borba između grupacija koje pripadaju islamu (pre svega između šita i sunita) ukazuje na to da je islam (poput hrišćanstva i drugih „velikih“ religija) samo paravan iza koga se kriju plutokratski klanovi koji se bore za svoje interese. Borba protiv klasnog poretka i privatne svojine, kao i za emancipatorsko nasleđe građanskog društva, jedini je način na koji se može izboriti protiv militantnog islama, kao i protiv militantnog katolicizma, militantnog pravoslavlja, militantnog judaizma... Ovakav pristup islamu ne postoji u medijima na Zapadu jer oni žele da se „reše“ islama tako, da ne diraju u „svetu“ instituciju privatne svojine i da ne dovedu u pitanje klasno (kapitalističko) društvo, a time hrišćanstvo kao dominirajuću religiju na Zapadu. Istovremeno, na Zapadu islam se pojavljuje i kao protest potlačenih *Gastarbeiters* iz islamskih zemalja koji su lišeni prava na kulturu i svedeni na „prljavu“ radnu snagu i „nižu rasu“, ali i kao mogućnost kritičkog sučeljavanja s duhovnim beznađem i razbijanjem osnovnih oblika društvenosti (porodice, pre svega). Jezici *Gastarbeiters* u „demokratskim“ zemljama Zapada nisu poziv na uvažavanje njihove kulturne samosvesti, već poziv na nacionalnu i rasnu diskriminaciju. Jezik nije tehničko sredstvo za „komuniciranje“, već je najvažniji oblik istorijskog postojanja naroda. On je ključ koji otvara riznice narodnih kultura i samim tim osnovni način potvrde istorijskog postojanja naroda. Putem jezika narodi izranjaju iz mraka prošlosti i stižu istorijsku samosvest. Umesto poštovanja drugih kultura, nameće se „monokulturalnost“ koja je, zapravo, jedan od oblika u kome kapitalizam lišava ljude kulturnog bića i na taj način ljudskosti. „Integracija“ *Gastarbeiters* u „demokratiju“ podrazumeva „dobrovoljno“ odricanje od sopstvene kulturne i time nacionalne samosvesti i slobodarskog dostojanstva. Ona ne podrazumeva razvoj kulturne i slobodarske (samo)svesti *Gastarbeiters*, već njihovo „vaspitanje“ (čitaj: dresiranje) da obavljaju najprljavije poslove i da se bespogovorno pokoravaju svojim gazdama. *Gastarbeiteri* iz islamskih zemalja i sa „perifernih“ područja (istočne i jugoistočne) Evrope u „demokratskom svetu“ imaju status radnih životinja. Istovremeno dok im „borba protiv islamskog fundamentalizma“ služi kao opravdanje za savremene krstaške pohode (poput Hantingtonove teorije o „sukobu civilizacija“), sa kojim nastoje da se dokopaju naftnih izvora i teritorije koja treba da im posluži kao vojni poligon za napad na Rusiju, vlasti u SAD i u zapadno-evropskim državama više od pola veka finansiraju najreakcionarnije muslimanske grupe da bi sprečili da muslimanska omladina priđe levicima. *U konačnom, zašto se integracija rasa i naroda ne bi zasnivala na borbi za opstanak života na planeti i za stvaranje humanog sveta?*

Što se tiče vere u „svemoćnog boga“, koji Srbin posle Jasenovca može da veruje u „boga“? Koji Jevrejin posle Aušvica može da veruje u „boga“? Koji Arapin može da veruje u

„boga“ posle svih zločina počinjenih nad muslimanima u nekadašnjim i savremenim „krstaškim pohodima“ Zapada? Koji čovek koji je svestan zločina koji se svakodnevno dešavaju može da veruje u „boga“? U svetu svakodnevno umre od gladi, žeđi i bolesti preko 30 000 dece. Da li je to „božja volja“? Ako nije, zbog čega „milostivi bog“ ne spreči masovno umiranje i ubijanje dece? Još je Volter, posle stravičnog zemljotresa iz 1755. koji je gotovo srušio Lisabon i prouzrokovao smrt preko stotine hiljada ljudi, postavio pitanje (u svojoj „*Poème sur le désastre de Lisbonne*“ iz 1756. godine) kakav je to „bog“ koji dozvoljava smrt hiljada dece? Najgori fašistički zlikovci: Hitler, Musolini, Franko, Pavelić, Horti... - bili su „dobri hrišćani“. Na brnjicama kaiša SS-ovaca bila je utisnuta poruka: „*Gott mit uns!*“ („Bog je sa nama!“) Katolička crkva ne samo da nije izbacila Hitlera iz svojih redova, već nije ni njegovu „čuvenu“ knjigu *Mein Kampf* stavila na „Listu zabranjenih knjiga“ (*Index librorum prohibitorum*). Što se tiče savremenih dželata čovečanstva kao što su to Buš, Klinton, Bler, Obama, Merkelova, Sarkozy... - svi su oni „dobri hrišćani“. Njihovu političku praksu usmeravaju najmoćniji kapitalistički klanovi koji se otvoreno zalažu za uništenje milijardi ljudi. Naravno, sve „u ime boga“! Hitler je samo jedan od personalizovanih pojava oblika kapitalističkog genocidnog varvarizma. Današnje vođe američkog „novog svetskog poretka“ daleko su gori od Hitlera. Dok je Hitler nastojao da uništi Jevreje, Slovence i Rome, vođe savremenog „novog svetskog poretka“ nastoje da unište preko 6 milijardi ljudi! Nema sumnje da bi oni to već uradili, da Rusija ne raspolaže vojnim sredstvima sa kojima u trenu može da uništi SAD i Zapadnu Evropu. *Kada se imaju u vidu planovi „budućnosti“ vodećih ličnosti „novog svetskog poretka“, Hitlerovi stavovi iz Mein Kampf-a deluju kao bezazlena priča za decu.*

U najrazvijenijim kapitalističkim zemljama stvaraju se sve brojniji pokreti građana koji u „povratku prirodi“ vide alternativu sve bolesnijem kapitalističkom svetu i način da se izbore za „zdrav“ život. Radi se, zapravo, o svojevrsnim „prirodnjačkim zajednicama“ koje su paralelni svetovi s kapitalizmom. Sagledavajući prirodu u kontekstu sučeljavanja s „tehničkom civilizacijom“ oni daju prirodi idealizovanu dimenziju. Priroda postaje virtuelni svet u kome čovek treba da pronađe izgublenu prirodnost i ljudskost. „Prirodnjaci“ uspostavljaju mitološki odnos prema vremenu u kome je čovek živeo „u jedinstvu sa prirodom“ i na taj način se obračunavaju s vizionarskom svešću i borbom za budućnost, a time i s emancipatorskim potencijalima naroda koji su živeli u „jedinstvu sa prirodom“. Umesto da je životvorni princip, kao najvažnija emancipatorska ideja, osnov za sučeljavanje s kapitalizmom, stvaraju se naturalistički mitovi koji postaju sredstvo za obračun s idejom budućnosti i time sredstvo za ovekovečenje kapitalizma. „*Prirodnjaci*“ ukidaju istoričnost ljudskog društva i odbacuju emancipatorsko nasleđe čovečanstva koje se razvijalo na temelju savladanih sila prirode i postajanja čoveka emancipovanim prirodnim bićem. Umesto stvaranja humanog sveta na temelju emancipatorskih potencijala istorijskog razvoja čovečanstva, insistira se na

idealizovanom modelu života „starih naroda“. Sve deluje groteskno: oni koji po čitav dan provode pred kompjuterskim ekranom i koji ne mogu da zamisle život bez automobila i mobilnog telefona - postaju najstrašćeniji zagovornici „povratka prirodnom načinu života“. Što se tiče idealizovanja načina života severnoameričkih starosedelaca, on je bio samo jedna od stepenica u istorijskom razvoju društva. Zašto se, rukovodeći se prirodnjačkim fundamentalizmom, ne bismo vratili na još starije životne oblike, recimo na one kada čovek nije znao da pravi luk i strelu; kada nije umeo da ukroti konja; kada nije umeo da sadi kukuruz i krompir i kada nije bio svestan sebe kao specifičnog (slobodarskog i stvaralačkog) bića? Zašto se ne bismo vratili pećinskom načinu života?

„Tehnička inteligencija“, koja je u najvećoj meri lišena ljudskosti i koja je svedena na dobro plaćene i privilegovane fah-idiole, najstrašćeniji je zagovornik „povratka prirodi“. Radi se o na kapitalistički način degenerisanim malograđanima koji imaju tehnokratski i konformistički um. Oni nisu u stanju da shvate emancipatorske mogućnosti ovladavanja čoveka prirodnim moćima, a to znači emancipatorske mogućnosti tehnike i time sopstvene inovativne (potencijalno stvaralačke) delatnosti. „Tehnička inteligencija“ je najautentičniji proizvod kapitalističke civilizacije i njen odnos prema prirodi proizvod je na kapitalistički način degenerisanog uma. Njeni pripadnici ne odnose se prema prirodi kao sve ugroženijoj životvornoj celini, već kao prostoru u kome treba „da se opuste“ i „zaborave na probleme“. Mnogi od njih su, živeći u na kapitalistički način degenerisanom svetu, postali mentalno poremećene osobe koje nisu u stanju da uspostave humane odnose sa ljudima. Pričaju o „povratku prirodi“ a, zapravo, nastoje da „reše“ svoje psihičke probleme koji su prouzrokovani usamljeničkim beznađem i slugerajskim položajem u radnim procesima koji samo doprinose uništavanju prirode i čovečanstva. Kako kapitalizam sve dramatičnije uništava čoveka kao ljudsko biće, dolazi do stvaranja sve ekstremnijih „prirodnjačkih“ pokreta čiji pripadnici se „hrane sunčevim zracima“; „razgovaraju“ sa insektima, životinjama i biljkama; padaju u trans u kome „uspostavljaju kontakt sa kosmičkim silama“ i „druže se sa vanzemalcima“; „reinkarniraju se“ u vidu pacova, svinja, guštera...

Kao oblik nastojanja da se prevaziđe aristokratski i stvori novi građanski svet, evropska prosvetiteljska misao stvorila je ideju „povratka prirodi“ i prirodnjački pokret koji je doživeo procvat u Francuskoj u drugoj polovini 18. veka (Helvecijus, Holbah, Ruso...), a u Nemačkoj početkom 19. veka (Fajt, Gete, Šiler...). Prirodnjačka filozofija bila je jedan od načina borbe za ukidanje društva koje se zasnivalo na privilegijama i za stvaranje društva koje će se zasnivati na (prirodnim) pravima čoveka i građanina. Ni Rusoov odnos prema prirodi nema puku „prirodnjačku“, već političku prirodu. Poziv na „povratak prirodi“ bio je, zapravo, način izgradnje kritičkog stanovišta u odnosu prema *ancien régime*-u i način borbe za novi svet. Za razliku od današnjeg stanja prirode, u Rusoovo vreme priroda je imala nenačetu životvornu

snagu i postojanost: bila je „zdrava“ i kao takva konkretna drugost ljudskom svetu. „Povratak prirodi“ nije samo simbolizovao težnju za oslobađanjem od stega aristokratskog načina života i aristokratskih vrednosnih nazora, već je pružao realnu mogućnost čoveku da se poistoveti sa nenarušenom životvornom snagom prirode i na taj način se „vrati“ svome izvornom prirodnom biću. Kapitalizam je, u vidu „tehničke civilizacije“, integrisao u svoju egzistencijalnu orbitu prirodu i obesmislio mogućnost „povratka prirodi“ kao povratku čoveka svojoj izvornoj prirodnosti. Izložena sve bespoštednijim udarima kapitalizma priroda „gubi kvalitet drugačije stvarnosti“ (Markuze). *Postajući globalni i totalitarni poredak destrukcije, kapitalizam je doveo do toga da je čitava priroda postala organski deo na kapitalistički način degenerisanog sveta.* Vazduh je zagađen; šume su žrtve „kiselih kiša“; radijacija je sve ubitačnija; reke i izvori vode su zagađeni, a okeani i mora postali su deponije nuklearnog otpada; zemljište je zatrovano pesticidima i drugim otrovima; nebo paraju avioni koji ispuštaju gasove i raspršuju otrove; led se ubrzano topi na Arktiku i Antarktiku; ozonski omotač je oštećen i sunčevi zraci su postali zraci smrti; na ogromnim prostorima severa i u dubinama Severnog mora oslobađaju se sve veće količine metana koji truje atmosferu; brojne životinjske vrste su uništene ili su pred uništenjem... Nema se, više, gde pobeći.

Kapitalizam uništava emancipatorsko nasleđe građanskog društva i na taj način, što širom otvara vrata za nesmetano delovanje onih ideologija koje predstavljaju obračun s modernim načinom mišljenja i čovekom kao emancipovanim društvenim i prirodnim bićem. Radi se, pre svega, o dalekoistočnim religijama u kojima nema čoveka kao emancipovanog prirodnog, istorijskog, društvenog, političkog i umnog bića i kod kojih se tzv. „meditativni aktivizam“ svodi na isključenje čoveka iz postojećeg sveta. One su deo sve agresivnije eskejpističke industrije koja treba da spreči da se sve veće nezadovoljstvo ljudi pretvori u politički pokret koji će da ukine kapitalizam. Njihov cilj nije samo obračun s kritikom i vizionarskom svešću, već i s mentalnim integritetom ljudi. One se pojavljuju, kao i druga roba, u reklamnom pakovanju u kome se insistira na telesnom i mentalnom „zdravlju“. U suštini, one uništavaju ljude kao društvena bića, sakate njihov čulni odnos sa svetom i usmeravaju njihovu mentalnu energiju ka određenim „tačkama“ u organizmu koje povezuju čoveka sa „kosmosom“ i koji postaju svojevrsni mentalni fiksatori. „Prosvetljenje“ koje čovek doživljava tokom meditativne seanse zapravo je lišavanje čoveka slobodarske i istorijske samosvesti i time mogućnosti da ima kritički odnos prema procesu mentalne manipulacije. Radi se o svojevrsnoj hipnotičkoj seansi s kojom se uklanja razum i čovek pretvara u žrtvu svoje podsvesti.

U dalekoistočnoj telesnoj kulturi, koja se zasniva na uranjanju u prirodne procese koji dobijaju mistifikovanu kosmičku dimenziju, čovek se odnosi prema telu „iznutra“ putem meditativnog aktivizma, pri čemu se teži isključenju čula i usmeravanju mentalne energije na nerve i mišiće koji uslovljavaju funkcionisanje vitalnih organa. Radi se o svojevrsnoj auto-

hipnotičkoj aktivnosti koja pre svega podrazumeva uspostavljanje određenog ritma disanja, a time i rada srca. Ona uključuje i odgovarajuće (za meditaciju pogodno) okruženje, kao i meditativnu maštu koja stvara takve slike koje stimulišuće deluju na smirivanje čula i povećavaju meditativnu koncentraciju. Najvažniji uslov za uspešnu meditaciju je blokiranje nagona i isključenje iz postojećeg sveta, što pre svega znači sprečavanje čula da reaguju na utiske koji dolaze iz životnog okruženja. Nije slučajno što pobornici meditacije nisu ljudi koji teže razvoju međuljudskih odnosa i promeni vladajućeg poretka, već oni koji teže usamljivanju i bekstvu iz postojećeg sveta. Glavni razlog što vladajuće kapitalističke oligarhije na Zapadu imaju blagonakloni odnos prema sve brojnijim sektama koje propagiraju meditaciju je to, što one sakate čoveka kao društveno, a time kao političko i slobodarsko biće.

Zbog čega tehnička inteligencija, koja insistira na „poštovanju činjenica“ i na „naučnom umu“, prihvata dalekoistočnu mistiku koja se pojavljuje u obliku (često nepismenih) gurua koje nude takve oblike eskejvizma koji se svode na najgore oblike mentalne manipulacije? Zbog toga što nema emancipovanu istorijsku samosvest i samim tim je lišena humanističke svesti koje pruža mogućnost za smisleni život. *Sklonost ka mistici druga je strana tehnokratskog uma.* Tehnizacija uma najgori je način obezumljenja čoveka. Na primeru tehničke inteligencije može da se vidi kako kapitalizam lišava čoveka ljudskosti i na taj način ga prepušta dejstvu najprimitivnijih ideologija koje ga odvlače u totalno ništavilo. Bez emancipovane istorijske samosvesti i bez mogućnosti da se realizuje kao autentično društvenog biće čovek je sklon da smisao života traži u sferi mistike i da padne u zamku okultizma. Što se tiče satanističkih sekta, one se zasnivaju na personalizovanju zla koje stvara kapitalizam sa čime se stiče osećanje bliskosti sa silom koja određuje sudbinu ljudi. Kićenje mladih zastrašujućim likovima „sotone“ znači biti pod zaštitnim znakom moći koja vlada u kapitalističkom svetu.

Odakle proističe samopouzdanje i agresivnost „tehničke inteligencije“? Otuda što su oni najvažnije sredstvo sa kojim kapitalisti obezbeđuju „progres“. To je ono što im pribavlja privilegovani društveni status i pruža mogućnost da nekažnjeno uništavaju prirodu i čovečanstvo. Najgori zločinci postaju „poštovani građani“ ukoliko su u stanju da stvore tehnička sredstva sa kojima će kapitalisti da obezbede ekspanziju i profit. Tipičan primer je nacistički zločinac Verner fon Braun. Umesto da je obešen u Nirnbergu, on je, kao vođa tima nacističkih naučnika-monstruma iz Panamindea, koji su napravili rakete (V1 i V2) sa kojima su razoreni velike delovi Londona i pobijene desetine hiljada građana, odigrao ključnu ulogu u razvoju posleratne američke raketne (vojne) industrije. Danas preko 85% američkih naučnika radi na stvaranju tehničkih i bioloških sredstava za masovno uništenje, kao i na stvaranju sistema sa kojima može biti uspostavljena totalitarna vlast nad građanima. Po humanističkim

kriterijumima, oni su dželati čovečanstva; po kriterijumima kapitalističke oligarhije, oni su „heroji slobodnog sveta“.

Što se tiče *Green-peace* pokreta, on se zasniva na jednoj od najpogubnijih iluzija koje stvara kapitalistička propagandna mašinerija: da je u okviru kapitalizma moguće na tehnički način i tehničkim sredstvima obračunati se sa sve pogubnijim posledicama kapitalističkog „progrsa“. Umesto borbe za iskorenjivanje uzroka koji dovode do uništenje života, insistira se na borbi sa posledicama kapitalističkog razvoja. Radi se o „usavršavanju“ kapitalizma čime se samo daje podrška razvoju procesa koji uništavaju život na Zemlji. To je suština „međunarodnih ekoloških konferencija“. Istovremeno, davanje prvorazrednog značaja borbi protiv posledica kapitalističkog razvoja postaje način obezvređivanja borbe protiv uzroka koji dovode do uništenja života. Zapravo, borba protiv posledica sve pogubnijih klimatskih promena može da bude delotvorna jedino ukoliko je istovremeno borba protiv kapitalizma. U tom smislu, ona treba da postane poziv ljudima da ukinu proizvodnju koja se zasniva na profitu i da uspostave proizvodnju koja ne uništava prirodu i koja je usmerena na zadovoljavanje istinskih ljudskih potreba.

Kapitalisti putem tehnike ublažavaju neposredno dejstvo promena u prirodi na čoveka i od toga stvaraju sve veći izvor profita. Ekološka kriza ugrožava opstanak čovečanstva, ali je „kontrolisana“ razvojem tehnike sa kojom se ublažavaju posledice dejstva klimatskih promena i to na selektivan način. Tehnika je, i na taj način, postala prvorazredno političko oruđe sa kojim kapitalisti manipulišu životnim uslovima ljudi i na taj način postaju gospodari života i smrti. U konačnom, ne radi se o nastojanju da se stvori novi, već paralelni svet koji će biti прибежиште na kapitalistički način degenerisanom čoveku. Kapitalizam uništava živi svet tako što proizvodi tehnički surogat sveta - kapitalističke katakombe. Stvaranje mita o „svemoći nauke i tehnike“; o „kosmičkoj budućnosti čovečanstva“; o „čoveku-kiborgu“; tehnokratski zasnovana ideja čovekobivstva; olimpijska maksima *citius, fortius, altius* i olimpijsko računanje vremena koje ima mitološki karakter... - sve su to načini na koji se uništava kritička misao koja ukazuje na destruktivnu prirodu kapitalizma i vizionarska svest koja otvara prostore budućnosti.

Jedna od potencijalno najpogubnijih laži, koja pod uticajem sve dublje egzistencijalne krize koju stvara kapitalizam u glavama (malo)građana na Zapadu sve više dobija dimenziju „istine“, je da je „prenaseljenost Zemlje“ glavni uzrok propadanja prirode i time najveća opasnost za opstanak čovečanstva. Pre svega, milijarda ljudi koja živi u Severnoj Americi, Zapadnoj Evropi i Japanu potroši (uništi) onoliko energije, hrane i vode koliko bi potrošilo 500 milijardi ljudi u nerazvijenim zemljama sveta sa današnjim potrošačkim standardom. Drugo, u najrazvijenijim kapitalističkim zemljama Zapada godišnje bude bačeno više od milijarde tona hrane (trećina od ukupne svetske proizvodnje), pre svega zato da bi se održale cene na tržištu.

Sa tom hranom, kada bi se racionalno trošila, moglo bi da se prehrani čitavo čovečanstvo. Treće, okeani i mora mogli bi da postanu izvor kvalitetne hrane za desetine milijardi ljudi. Četvrto, ekonomski razvoj stvara uslove za opšte-društveni razvoj, što znači za emancipaciju žena i za planiranje porodice. Ukoliko bi se ostvario ekonomski i sveukupni društveni razvoj u zemljama sa najvećim natalitetom, čovečanstvo bi se u toku sledećih decenija stabilizovalo na broju ljudi koji bi mogli skladno da žive u jedinstvu sa prirodom. Ovde treba reći i to, da kapitalizam dovodi do propadanja reproduktivne sposobnosti ljudi koji žive u najrazvijenijim kapitalističkim državama. Deluje suludo da se oni koji „prenaseljenost planete“ proglašavaju za „najveću opasnost za opstanak čovečanstva“ u svojim zemljama sučeljavaju sa sve pogubnijom „belom kugom“! *Sve dramatičnije biološko propadanje naroda u najrazvijenijim kapitalističkim zemljama dovodi do toga, da ideja o uništenju milijardi „prekobrajnih“ dobija, pogotovu među pripadnicima „srednje klase“, sve širu podršku.* Stvara se atmosfera egzistencijalne panike, slična atmosferi koja je, na temelju velike ekonomske krize kapitalizma iz 1929, stvorena u nacističkoj Nemačkoj - koja je dovela do toga da je ideja o uništenju Jevreja, Slovena i Roma i osvajanju „životnog prostora“ (*Lebensraum*) na Istoku bila sa oduševljenjem prihvaćena od velike većine Nemaca. Sve je izglednija mogućnost da vladajući kapitalistički klanovi na Zapadu, uz podršku građanske klase i mladih koje su kapitalisti uspeli (između ostalog i putem sporta) da pretvore u fašističke horde i koristeći najubitačnija tehnička i biološka sredstva, krenu u genocidni pohod protiv „prekobrajnih“. *Uistinu, ne uništenje milijardi „prekobrajnih“, već je uništenje kapitalizma osnovni preduslov za opstanak čovečanstva i života na Zemlji.*

Galama oko „ekološkog propadanja planete“ koju dižu politički lideri najrazvijenijih kapitalističkih država nije izraz istinske težnje da se spreči uništenje života na Zemlji, već je izraz nastojanja da se spreči da ekološko propadanje sveta postane politička platforma potlačenih koja će ih ujediniti i dovesti do radikalizovanja borbe protiv kapitalizma. Istovremeno, kapitalistički centri moći nastoje da iskoriste ekološko propadanje planete, koje je uslovljeno njihovom ekocidnom praksom, da otmu teritorije koje nisu pod njihovom neposrednom kontrolom i da uspostave kolonijalnu dominaciju nad čitavim kontinentima. Što se tiče „ekološkog inženjeringa“, on u prvom redu služi zato, da se stvori iluzija da kapitalizam može, putem nauke i tehnike, da sanira pogubne posledice koje stvara. Korišćenje nauke i tehnike za „popravku“ eko-sistema, na temelju razvoja kapitalizma, samo će dovesti do još pogubnijih klimatskih promena. Čovek ne može (i ne treba) da upravlja ekološkim sistemom, ali može da iskoreni uzroke njegovog propadanja.